

Από την βρόμικη ιστορία του ΚΚΕ: Όταν οι κομμουνιστές ονειρεύονταν «ανεξάρτητο» κράτος στην Ήπειρο και τη Μακεδονία

Όσοι έχουν ψάξει λίγο στα βοθρολύματα της ιστορίας του ΚΚΕ (και δυστυχώς δεν είναι κι αρκετοί αυτοί), πιθανότατα να έχουν λάβει γνώση για τις προθέσεις του σταλινικού αυτού μορφώματος να δημιουργήσει «ανεξάρτητη» Μακεδονία και Θράκη, με σκοπό αυτές να ενταχθούν σε μια βαλκανική κομμουνιστική ομοσπονδία υπό την αιγίδα του μεγάλου «πατερούλη» Στάλιν.

[Ναι, ναι... Πρόκειται για το ίδιο κόμμα, που έχει καταφέρει να ενοχοποιήσει όσους δεν ήταν και δεν είναι κομμουνιστές, σαν «φασίστες», «γκεσταπίτες», «δωσίλογους», «γερμανοτσολιάδες» και «προδότες». (Στις μέρες μας μάλιστα, έχει φθάσει να θεωρείται, ότι το να είσαι αντικομμουνιστής, ισοδυναμεί περίπου με ύβρι κατά της δημοκρατίας). Μιλάμε δηλαδή, για τον ορισμό του θράσους...]

Δυστυχώς όμως, οι άνωθεν προθέσεις, τις οποίες οι ξενοκίνητοι κομμουνιστές τις υποστήριξαν και με τα όπλα, δεν αποτελούν τον πάτο στο βαρέλι με τα σκατά της «ένδοξης» ιστορίας του -μιας ιστορίας, που δυστυχώς αγνοούν και οι ίδιοι οι οπαδοί του.

Κατά την διάρκεια του Συμμοριτοπόλεμου (αυτόν, που χάριν της πολιτικής ορθότητας αποκαλείται «Εμφύλιος»), οι σταλινίσκοι του ΚΚΕ, απέδειξαν ότι δεν είχαν κανέναν φραγμό και κανέναν ενδιασμό για τα μέσα που θα χρησιμοποιούσαν, αρκεί να έφταναν στον στόχο τους, ακόμη κι αν αυτός ο στόχος προϋπόθετε διαμελισμό της Ελλάδος ...

Έτσι, αφού «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», το ΚΚΕ προσανατολίστηκε προς την δημιουργία ανεξάρτητου κράτους, κάτι το οποίο θα συνεπάγονταν αναγνώριση

αποκρυσταλλωθεί και αποκρυσταλλώνεται κιόλας προς τη **δημιουργία μιας λεύτερης δημοκρατικής Ελλάδας, με δική της κυβέρνηση και δική της κρατική υπόσταση.**

Για ένα τέτοιο πράγμα, υπήρχαν και πριν και υπάρχουν και σήμερα, ακόμα περισσότερο, όλες οι απαραίτητες αντικειμενικές στρατιωτικές, πολεμικές, υλικές, πολιτικές, ηθικές, ψυχολογικές, μα και γεωγραφικές προϋποθέσεις.

Αν προς την κατεύθυνση αυτή είμαστε ακόμα κάπως διστακτικοί, είναι γιατί η δύναμη της λαϊκής πλειοψηφίας και η εμπιστοσύνη που μας έχει ο λαός, μας επιτρέπουν να κάνουμε υποχωρήσεις, δημοκρατικά ανεκτές και να εξαντλούμε και την παραμικρή δυνατότητα. Από την άλλη όμως μεριά, γίνεται ολοένα και περισσότερο φανερό, ότι η αδιαλλαξία της αντίδρασης, ξένης και ντόπιας, δεν βρίσκει δισταγμούς και αναγκαστικά το υπέρτατο συμφέρον της Δημοκρατίας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας, φέρνει προς τη δημιουργία λεύτερης Ελλάδας με δική της κυβέρνηση.

Στη συνέχεια, ο Πορφυρογένης, καλεί σε περισσότερη και «συγκεκριμένη και χειροπιαστή βοήθεια», από την «παγκόσμια δημοκρατική κοινή γνώμη», για τους όρους της οποίας, θα πρέπει να «συζητήσουν ιδιαιτέρως».

Αναφορά στο ίδιο θέμα, υπάρχει και στο δίτομο αφιέρωμα της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ με τίτλο «Χρονικό του ΚΚΕ - Εξήντα χρόνια αγώνων και θυσιών», εκδόσεως 1979. Στη σελίδα 46, του δεύτερου τόμου, διαβάζουμε:

27 του Ιούνη: Αντιπροσωπεία του ΚΚΕ από τους Ν. Ζαχαριάδη και Μ. Πορφυρογένη που πήγε στο Συνέδριο του ΚΚ Γαλλίας στο Στρασβούργο κάνει κατηγορηματική προειδοποίηση στην ελληνική Αντίδραση ότι «η αποφασιστική πολεμική επίδοση και ανάπτυξη του ΔΣΕ, μπροστά στο γεγονός της αμερικανογγλικής και μοναρχοφασιστικής αδιαλλαξίας, αναγκαστικά τείνει να αποκρυσταλλωθεί και αποκρυσταλλώνεται κιόλας προς τη δημιουργία μιας λεύτερης δημοκρατικής Ελλάδας, με δική της κυβέρνηση και δική της κρατική υπόσταση...».

Έτσι, στις 23 Δεκεμβρίου του 1947, οι κομμουνιστές δημιούργησαν την «Προσωρινή Δημοκρατική Κυβέρνηση» (με την συμμετοχή και Σλαβομακεδόνων «υπουργών»), με «πρόεδρο» τον καπνεργάτη-«στρατηγό» Μάρκο Βαφειάδη (είναι ο ίδιος, που το 1989-90, ο Ανδρέας Παπανδρέου τον έμπασε στη Βουλή ως βουλευτή Επικρατείας του ΠΑ.ΣΟ.Κ., ενώ τον έχρισε και αντιστράτηγο του...ελληνικού στρατού -δηλαδή, του στρατού τον οποίον πολέμησε[!]). Ο ίδιος ο Πορφυρογένης έγινε «υπουργός» Δικαιοσύνης σ' αυτή την κυβέρνηση, η οποία εγκαταστάθηκε στα βουνά της Πίνδου. Ο αρχηγός του ΚΚΕ, Νίκος Ζαχαριάδης, δεν έλαβε κάποιο αξίωμα, το οποίο άλλωστε θα ήταν περιττό, καθώς σε κάθε περίπτωση τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο τον είχε αυτός και ουδείς μπορούσε να το αμφισβητήσει αυτό χωρίς να έχει τάσεις «αυτοκτονίας».

Στην ιδρυτική διακήρυξη της «Προσωρινής Δημοκρατικής Κυβέρνησης», μεταξύ άλλων, αναφέρεται πως ένας από τους σκοπούς της είναι: *«Να εκπροσωπεί τη δημοκρατική Ελλάδα στο εξωτερικό και να αποκαταστήσει φιλικές σχέσεις με όλους τους δημοκρατικούς λαούς και τις κυβερνήσεις τους»* («Χρονικό του ΚΚΕ, 1945-1978», τόμος Β', σελ. 52). Δεν χρειάζεται, φυσικά, και μεγάλη φαντασία για να γίνει κατανοητό σε ποιους «δημοκρατικούς λαούς» αναφέρονται οι κομμουνιστές.

ΚΑΘΩΣ ΑΝΕΜΕΝΕΤΟ :

ΑΝΗΓΓΕΛΘΗ Η ΨΕΥΔΟΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΤΩΝ

ΔΕΝ ΣΗΜΕΙΟΥΤΑΙ Η ΕΔΡΑ ΤΗΣ

Τὴν 7ην πρωϊνὴν τῆς χθὲς ὁ ἑκτός τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων ὡς γνωστόν ἐδρεύων ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῶν συμμοριτῶν, ἀνήγγειλε τὴν ἐπὶ τόσον χρόνον ἀναβληθεῖσαν συγκρότησιν, ὀκταμελοῦς «Κυβερνήσεως τῶν βουνῶν» ὑπὸ τὴν «προεδρίαν» τοῦ Μάρκου. Τὴν εἶδησιν ἐπανέλαβε τὴν 2.05' μεσημβρινὴν ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Βελιγραδίου, ὅστις μετέδωσε συγχρόνως δῆλωσιν τοῦ «ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης» Πορφυρογένη, ἀναγγέλλοντος ὡς προσεχῆ τὴν σύγκλησιν... Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ τὴν συγκρότησιν αἰσχυροῦ στρατοῦ, στόλου(!) καὶ ἀεροπορίας». Σύντομον «διάγγελμα» τοῦ Μάρκου, μεταδοθὲν τὴν 2.30 μεσημβρινὴν, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἔδραν τῆς «Κυβερνήσεως» παρέλειψεν ἐν τούτοις νὰ ὑποδείξῃ ποῦ αὕτη κεῖται.

Μια (ψευδο)κυβέρνηση, φυσικά, χρειάζεται κι ένα (ψευδο)κράτος που θα κυβερνά, το οποίο όμως μέχρι τότε οι κομμουνιστές δεν το διέθεταν. Για να δημιουργήσουν λοιπόν οι «μαχητές» του σταλινίσκου Ζαχαριάδη την «λεύτερη δημοκρατική Ελλάδα», χρειάζονταν μια περιοχή όπου να έχουν και τον έλεγχο της και την οποία, βεβαίως, θα μπορούσαν να αποσχίσουν από τον εθνικό κορμό. Την εποχή εκείνη, ο ΔΣΕ είχε έναν σχετικό έλεγχο στην ύπαιθρο και ειδικά στην Ήπειρο και τη δυτική Μακεδονία. Αυτή η περιοχή ήταν ιδανική από την άποψη των «γεωγραφικών προϋποθέσεων», όπου σωστά εστίαζε ο Πορφυρογένης, καθώς στα βόρεια σύνορα συνόρευε με τις κομμουνιστικές χώρες που τροφοδοτούσαν τον ΔΣΕ. Ένα κράτος όμως, χρειάζεται και μια πρωτεύουσα και σίγουρα τον ρόλο της πρωτεύουσας δεν θα μπορούσε να το παίξει κάποιο από τα κατσκοχώρια που είχαν υπό τον έλεγχο τους οι κομμουνιστές. Χρειάζονταν ένα αστικό κέντρο, μια πόλη και οι κομμουνιστές μέχρι τότε δεν είχαν τον έλεγχο σε κανένα αστικό κέντρο. Για τον σκοπό αυτό, επελέγη η Κόνιτσα, η οποία βρίσκεται και κοντά στα

